

תת"ע (עכו) 5645-03-24 - אוטראד הייב נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 5645-03-24 - אוטראד הייב נ' מדינת ישראל לשלום עכו

תת"ע (עכו) 5645-03-24

אוטראד הייב

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[22.04.2025]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ);

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 25.3.2024 (להלן: "פסק הדין");
הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 30.3.2025.

דין ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "עניין איטליא"); ע"פ

1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

לאחר שענייני בנימוקי הבקשה ותגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות.

אציין תחילה כי עיון בתיק בית המשפט, מעלה כי העתק פסק הדין הומצא למבקש עוד ביום 04.04.2024 ואישור

המסירה חזר בציון "לידי הנמען הרשום"; יוצא איפוא כי בקשת המבקש הוגשה בשיהוי ניכר תוך חריגה מסד הזמנים

הקבוע בחוק ודי בכך כדי להביא לדחיית הבקשה על הסף; אדגיש כי המבקש לא נתן כל הסבר המניח את הדעת

באשר לשיהוי בהגשת הבקשה.

הגם שהיה מקום לדחות את הבקשה על הסף כבר עתה, בחנתי את הבקשה גם לגופה.

ההזמנה לדיון נמסרה לידי המבקש וזאת כפי שעולה מהעתק ההזמנה לדיון אשר צורף על ידי המשיבה. טענת המבקש

בדבר הסיבה בעטיה לא התייצב לדיון אינה מחזיקה מים שכן מחד טוען המבקש בגוף הבקשה כי אי התייצבותו לדיון

נבעה "משגיאה בתום לב שנפלה, המבקש יטען כי לא קבל בכלל וכלל זימון", בעוד שבאותה נשימה טען בתצהיר כי

הוא התייצב לדיון "ושם הודיעו לי כי טרם נפתח תיק, ואני אקבל זימון חדש", וכך גם נטען בגוף הבקשה; עינינו רואות

כי המבקש מעלה טענות עובדתיות סותרות אשר אינן יכולות לדור בכפיפה אחת.

זאת ועוד, טענות המבקש בדבר הטעייתו על ידי מזכירות בית המשפט נטענו בעלמא, ללא תימוכין ולא ניתן לתת להן

שום משקל מה גם שאין למזכירות בית המשפט כל אינטרס לציין בפני נאשמים ביום הדיון כי התיק בעניינם טרם נפתח

וכי יישלח להם זימון מחדש. נהיר לכולי עלמא כי אילו טרח המבקש להיכנס לאולם אליו זומן, אזי בהעדר היה משתתף

בדיון בעניינו ולא היה נשפט בהעדר.

בנסיבות, המבקש זומן כדיון ולא הצביע על כל סיבה מוצדקת אשר מנעה להתייצב לדיון.

באשר לטענה בדבר עיוות דין, הרי שגם טענה זו דינה להידחות.

המבקש העלה טענה כללית לפיה הוא כופר בביצוע העבירה, וכי לרשותו טענות קשות הן כנגד כתב האישום והן כנגד

העונש החמור שהוטל עליו, אך לא טרח לפרט את טענותיו; ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018)

נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים

במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

המבקש כאמור, לא פירט כלל את כפירתו, לא הציג ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על

בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי קיים חשש לעיוות דין.

זאת ועוד, אציין בנקודה זו כי הסניגור טעה לחשוב שהמבקש נפסל מנהיגה למשך 3 חודשים, אך המצב לאשורו הוא שהמבקש נפסל לחודש אחד תמים. ודוק: אמרתי את שאמרתי על מנת להעמיד את הדברים על דיוקם ואין בכך משום הבעת דעת בעניין חומרת העונש. יחד עם זאת, נראה שטענותיו של ב"כ המבקש ככל שהן נוגעות לחומרת העונש, מבוססות על הנחות עובדתיות שגויות כאמור לעיל. כן אני רואה לנכון לציין ולהדגיש כי רכיב הפסילה אשר הוטל על המבקש כחלק מגזר הדין, היה ראוי ומאוזן, בשים לב לעובדה כי המבקש נהג ללא רישיון נהיגה תקף במשך שנתיים. בשולי ההחלטה אציין כי טענת המבקש כי אי קבלת הבקשה, תמיט עליו תוצאות הרות אסון, אין בה כדי לבסס את עילת עיוות הדין ושוב די להפנות בעניין זה לרע"פ סאלם אשר אוזכר לעיל. לאור כל האמור, הבקשה נדחית, ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא). המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים. זכות ערר כחוק. ניתנה היום, כ"ד ניסן תשפ"ה, 22 אפריל 2025, בהעדר הצדדים.